

vlucht

dit lichaam heeft rust verdiend en daarom
leg ik boze gedachten in de watten

ik spreid de tijd als honing over boterhammen:
dunnetjes

ik voer mijn onrust aan de leeuwen
ze staan likkebaardend aan mijn tenen

de angst kruipt langs mijn ruggengraat omhoog
ik leef onbeweeglijk

draag nog steeds angstzweet
op mijn huid

ruik naar gistermorgen in de trein
toen die man naast mij kwam zitten

niemand achtervolgt mij meer
letterlijk,

maar ik vlucht dagelijks een marathon
en wordt nog steeds verslonden

hier verlamd op de bank

vanaf hier is het niet ver meer

je weet niet dat je pas halverwege bent
je denkt dat je straks weer zult lachen,
dat je aankomt
na een lange tocht op de fiets,
helemaal doorweekt, bij een warme herberg,

maar die is nog kilometers verder dan je dacht
vanaf waar was het niet ver meer?
ben je niet al te ver gegaan?

maar toch
uiteindelijk kom je aan

en lijkt alles weer minder ver
dan dat het was

en mocht je ooit nog terugkeren,
dan is de terugweg altijd korter,
minder ver

zo komt alles alsmaar dichterbij
en word je wereld kleiner en groter
tegelijk

vanaf hier is het niet ver meer
en het was al nooit ver weg
vanaf het begin

zomer

als ik met je wil keuvelen,
bedoel ik dat je mag kirren en friemelen, fröbelen
aan wolkjes boven mijn hoofd die fladderen
en grinniken om de onzinnige inhoud

ik wil met je kibbelen, morrelen aan wat vanzelfsprekend is
en grabbelen naar de betekenis van je gekwetter
smiespelen over anderen, soms
lach ik me te pletter

zullen we spijbelen van het bestaan?
ravotten met de goden, en onze collega's op het werk laten spartelen
in de kantoorsoep tezamen met alles wat ze op de mail willen zetten

laten we voor pampus liggen,
onder de zon lanterfanteren, pulletjes tellen in de lente
van ons gescharrel, en flikflooiën met de gedachte
aan grootsheid

jij met je prachtige harses
ik wil niks uitstippelen
ik zal niks tegensputteren
ik zie alleen maar het flikkeren
van lichtjes in je pupillen

laten we treuzelen